

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVER ȘI LUMINA

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor: A. NENOVEANU

DIRECTOR: PETRE BORȘ

Proprietar: E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an. 30 lei
 Pe 6 luni 16 „
 Pe 3 luni 8 „
 Studentii plătesc pe jumătate.
 Pentru străinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

— REPRODUȚIA INTERZISĂ —

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI
 Strada Colței No. 19

Un număr vechi 2 lei

D-nii abonați din provincie sunt rugați să bincovoiască a-și achita abonamentele prin mandat sau timbre postale către administrație, strada Colței No. 19, de unde vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă.

S U M A R

Drept civil: Legatarul universal se poate prevala de prescripțiunea decenală, înainte de a fi obținut investitura judiciară? de Petre Borș. — Legea de exproprieri de la 1864. — Codul comercial de C. N. Toneanu (urmare 30). — Jurisprudența română: Curtea de Casație, secția I, Olga Gheorghiu Budu cu Căpitan Ion Vasilescu. — Idem, Vasile Tulbure cu Primăria Comunei Oltenesti. — Curtea de Apel din București, secția I, Dr. G. Panaitescu și alții cu I. Movilă și alții. — Idem secția II, Ecaterina Vernescu cu N. I. Filipide și alții. — Listele electorale. — Informațiuni.

DREPT CIVIL

Legatarul universal se poate prevala de prescripțiunea decenală înainte de a fi obținut investitura judiciară?

Posesiunea legală, denumită în dreptul frances *la saisine héreditare*, este un drept real consacrat de lege, și produce efecte civili. Originea ei o găsim în timpurile evului mediu la popoarele din Europa occidentală, când succesorul pentru imitarea sa în posesiunea bunurilor defunctului căruia succedea, avea trebuință de o recunoaștere publică a comune unde se afla, de o tradițiune solemnă a obiectelor succesorii, sau în unele cazuri chiar de un județ. Vasalii numai prin îndeplinirea unor atari formalități, se investeau de posesiunea rămasă de la autorii lor în prezența feudalilor. Acesta era usul evului mediu.

Când timpul și legea progresului a înlăturat asemenea iniquități, și când drepturile individuale

ale omului au început să capete o sferă mai largă: a început să se introducă usul fundat pe justiție, ca ereții legitimi să succeadă *ipso jure* defunctului. Principiile legislațiunilor moderne proced de la presupțiunea, că legitimitatea sângelui face să credem că defunctul în momentul morții a remis posesiunea bunurilor sale rudei celei mai apropiate abila de a-i succeda. De aci maxima francesă „*le mort saisit le vif*,” primită și de codul nostru civil în art. 653, care rostește: *descendenții și ascendenții au de drept succesiunea posesiunii din momentul morții lui de cujus*. Pronunțamentul legii este dară, că eredele legitim, fără trebuință de tradițiune sau de învoire judecătorească, se investește la moartea lui *de cujus* de bunurile rămase pe urma sa luându-și posesiunea lor imediat, ca și când mortul ar trăi și considerându-se pro una eademque persona.

Din cele de mai sus rezultă că posesiunea legală este o instituțiune publică introdusă în dreptul nostru privat, în scop de a conserva tradițiunea patrimoniilor și a familiilor, făcând a nu fi un moment măcar întrerupte relațiunile active și pasive a erețiilor de sânge în privința bunurilor succesorală față de terțele persoane. Rațiune de sânge, onoarea familiilor, chiar interesele terților, totul reclamă recunoașterea principiului posesiunii legale.

Legatarii, însă cari nu sunt nici moștenitori rezervatari și cari nu sunt de cât niște persoane bonificate prin testamentul defunctului cu oarecare dauni, nu pot să se bucure de acest privilegiu al legii: și iată de ce în art. 653 din cod. civ. se pune în aliniatul articolului de lege dispozițiunea generică „*că toți cei-l'alți, fie chiar moștenitori, afară de descendenți și ascendenți, vor trebui să ceară de la justiție punerea lor în posesiunea bunurilor succesorală*.” Legatarul de și are drep-

tul de proprietate *hic et nunc a die mortis* asupra bunurilor legate prin testament, nu are și nici poate avea juridicamente și posesiunea, care este un *fact*, până ce mai întâi n'a obținut permisiunea justiției. Necesitatea acestei investiții judiciare reiese clar din dispozițiunile art. 889, 895 și 899 din cod. civ., care impune legatarilor asemenea îndatorire. Legatarii nu represintă persoana defunctului, și ca atare, legiuitorul a fost înțelept când le-a impus obligul să ceară învoirea justiției pentru ca să intre în o posesiune legală a bunurilor lor legate. Prin urmare în baza art. 891 din cod. civ. legatarul universal, când nu sunt eređi rezervatari, va trebui să ceară de la tribunal punerea sa în posesiunea legatului. Numai legea francesă, prin o anomalie inesplicabilă și combătută de juriști distinși, în art. 1006 corespunđător art. nostru 891 scutește pe legatarii universali de acea formalitate. După legea noastră un asemenea privilegiu este inadmisibil pentru legatari, chiar când testatorul i ar fi dispensat prin testament de îndatorirea să ceară de la justiție punerea în posesiune, și chiar de ar fi dênșii rude colaterali; pentru că posesiunea aparține *ordinei publice*, neîndu i n menui permis să transigă asupra ei.

În fața acestor principii enunciate, trase din esența legilor noastre, când legatarul prin o împrejurare oare-care, sau *proprio motu*, la epoca morții lui *de cujus* s'ar afla în posesiunea legatului și s'ar bucura ast-fel de o posesiune de fapt: evident, că nimenea n'ar putea să afirme că atare posesiune ar fi legală, de oare-ce dreptul ce dênșul are asupra posesiunii este numai *precariu*. Fiind ast-fel, cum ar fi admisibile, ca legatarul universal bună oară să opună prescripțiunea decenală în contra unui moștenitor, care ar avea o acțiune în revendicare? Evident că nu. Baza posesiunii sale nu este o posesiune legală conform art. 635 și 891 din c. civ., ci o posesiune de fapt, și care nu e de cât precară, neîntreținând condițiunile cerute de art. 1847 din c. civ.

Chestiunea este de înaltă importanță, și noi credem că instanțele noastre judecătorești recunoscând regulele de drept ce am dezvoltat le vor urma în darea hotăririlor. Totuși controversă s'a făcut în această privință; căci Înalta Curte de Casațiune sec. I în un recurs a lui N. Brădeanu, prin decisiunea sa No. 383 din 1893 Decembrie 3, și pe care o inserăm aici a emis o doctrină contrară. Purtând osebită deferență Înaltei Curți, din ale cărei decisiuni culegem foarte adese-ori folositoare învățăminte, și care astăzi la noi a ajuns a fi o instituțiune de care avem dreptul să ne fălim: pentru mine am rămas încă neconvins în privința acestei chestiuni, și pentru aceste cuvinte mi am permis să o ating în câteva linii, lăsând altora să o aprofundeze.

Iată și decisiunea sus-menționată:

„În urma divergenței făcute s'a complectat Curtea conform art. 22 din legea sa organică și dupe citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier N. Mandrea:

„S'a ascultat d. P. Borș avocatul recurenților N. Brădeanu, Ioana N. Popescu și Sandu N. Moțoc, în dezvoltarea motivelor de casare;

„S'a ascultat și d. N. Bădulescu avocatul intimatilor Nicolae Popescu zis Preoteșeanu și Constantin Ion Tasin, în combateri.

„Curtea deliberând:

„Asupra motivului III;

„Violarea art. 891 c. civ. și a art. 1847, 1852 și 1897 cod. civ.“

„Un legatar universal de și intrat de fapt în posesiunea legatului său, nu are facultatea să escape prescripțiunea decenală, întru cât dênșul nu a obținut de la justiție trimiterea în posesiunea lui;

Având în vedere că prin art. 891 din c. civ. în lipsă de eređi rezervatari, legatarul universal este ținut să ceară de la justiție posesiunea bunurilor coprinse în testament.

Că dacă această formalitate este necesară pentru ca legatarul universal să poată avea esercițiul acțiunilor relative la acele bunuri, nu este însă mai puțin adevărat că dacă dênșul n'a cerut punerea în posesiune și n'a fost pus de justiție în posesiunea bunurilor legate, totuși poate să invoce posesiunea de fapt a acelor bunuri pentru ca să opună prescripțiunea într'o acțiune în revendicare ce i s'ar face de veri-un succesor sau de vre-o terție persoană, întru cât pentru a prescrie se cere numai o posesiune de fapt, nu numai de cât o posesiune căpătată pe calea justiției

Considerând că în specie Curtea de Apel constată în fapt că intimații au posedat de fapt bunurile ce se revendică de către recurenți, mai bine de zece ani, de la 25 Noembre 1867, data încetării din viață a testatoarei Ioana și până la intentarea acțiunii de față de către recurenți, și că această posesiune a fost de bună credință și au esercitat-o cu titlul de legatari în virtute de testament;

Că așa fiind cu drept cuvânt Curtea de Apel a admis prescripțiunea invocată de intimați și deci și acest motiv este neîntemeiat

Pentru aceste motive, Curtea respinge ca neîntemeiat recursul făcut contra decisiunii Curței de Apel București, secția III, No. 102 din 92“.

Petre Borș

LEGEA DE EXPROPRIERI DE LA 1864

Am început a crede că imperfecțiunile acestei legi și sistemul juriului nu sunt singurele cauze ale despăgubirilor enorme ce administrațiunea este de multe ori obligată a plăti. Vina pare a fi și a celor chemați a interpreta legea.

Spre a dovedi aceasta voi lua o speță supusă debaterii juriului de Ilfov în ziua de 18 corent, când din întemplantare mă aflam și eu în camera de ședință a juriului.

Primăria orașului București sesizează juriul să se pronunțe asupra indemnizării cuvenite pentru niște imobile din strada Popa Tatu. Unul dintre chiriași intervine și dovedind că imobilul expropriat îi era închiriat încă pe două ani viitori, cere să i se dea ca indemnizare 4000 lei, adică chiria imobilului de al cărui uz era privat prin expropriere.

Representantul Primăriei face, negreșit, tot ce 'i stă prin putință pentru a arăta că cererea este prea mare, etc. etc.

Juriul însă, printre care se află chiar oameni de legi, acordă chiriașului cei 4000 lei ceruți și spre marea mea surprindere află că acest caz nu era unic, că onor. Primărie încă din alte vremuri suferă asemenea condamnățiuni nedrepte.

Chestiunea pe care îmi propun a o trata este:

Chiriașul sau arendașul unui imobil expropriat aū ei dreptul la vre o indemnizare?

În principiu chiriașul sau arendașul bunului expropriat n'au drept la despăgubire de cât în cazul când însuși proprietarul dacă ar fi în locul chiriașului, s'ar putea prevala de acel drept, de oare ce proprietarul n'a putut transmite mai multe drepturi de cât ar fi avut el însuși, — și atât drepturile unuia cât și ale celui-l'alt trebuie să se stingă în fața considerațiunilor de interes general. — Dispozițiunile codului nostru civil sunt clare în această privință:

Intr'adevăr din art. 1083 și următorii, combinat cu 1423, se vede că debitorul nu e ținut de daune interese atunci când dintr'o forță majoră sau cas fortuit, a fost poprit de a da sau a face aceea ce se ob'igase; și dacă în timpul locațiunii lucrul închiriat s'ă arendat se strică în totalitate prin cas fortuit, contractul este de drept desfăcut.

Că aceste dispozițiuni se pot perfect aplica la exproprieri nu mai încapă nici o îndoială.

Nu faptul proprietarului cauzează prejudiciu arendașului sau chiriașului ci necesitatea la care e supus oricui de a se sacrifica până la oare-care punct binelui tuturilor, — căci e cu neputință ca cine-va să fie despăgubit de toate pierderile ce le încearcă în asemenea cazuri. Aceste pierderi trebuiesc privite ca unul din neajunsurile stărei sociabile în care trăim.

Contractul chiriașului sau arendașului fiind dar resiliat de drept prin faptul expropriațiunei, și fără vina nimănui, nu li se cuvine nici o despăgubire pentru bunul de care vor fi privați pe viitor?

Pentru a răspunde la aceasta, să vedem mai întâi care sunt despăgubirile la care are drept proprietarul și peste care chiriașul bunului expropriat nu poate avea altă pretențiune.

Prin despăgubiri în această materie trebuie să înțelegem o compensațiune a pierderilor încercate de cel lovit prin expropriațiune.

De ce pierderi se pot plânga arendașul sau chiriașul? Cel d'ântei că i s'a ridicat șansa de a realiza beneficiile în care conta pentru restul de ani ai arendărei, iar cel de al doilea nu poate alege de cât dispăcerea și incomoditatea de a se muta aiurea.

Or, nici o dată beneficiile, avantajile sau desagremente nu pot constitui pierderi serioase, pierderi pe care administrațiunea e datoră să le indemnizeze.

Nu zic că nu sunt cazuri în care și arendașul sau chiriașul n'ar putea cere cu dreptate o despăgubire, precum de exemplu dacă unul ar fi construit o moară pe moșia arendată sau cel alt ar fi făcut vr'o instalațiune comercială în magazinul închiriat; atunci de sigur, paguba ce ar încerca prin expropriere fiind reală este drept ca ei să fie indemnizați, dar în speța noastră chiriașul neîncercând nici un fel de pierdere de cât micul desăgument de a 'și căuta altă locuință în urma rezilierii de drept a contractului său, acordarea sumei de 4000 lei de către juriul de Ilfov cu drept cuvânt a putut să mă surprindă, ca neîntemeiată pe nici un motiv serios.

M. Alexandrescu

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie căruia art. în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor străine.

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galați)

(Urmare 30 *)

DESPRE FALIMENT

A. Acțiunea Pauliană

159. — Acțiunea pauliană 'și trage principiul său din maxima: *nimeni nu poate să se îmbogățească în paguba altuia*, precum și din principiul că: *or ce fapt al omului care pricinuește altuia o pagubă îndatorează pe acela din greșala căruia s'a pricinuit să'l repare*, (art. 998 cod. civ.). Or, acțiunea Pauliană, n'are de scop de cât repararea pagubei cauzată creditorilor, și deci se găsește justificată acțiunea contra terțiilor complici la fraudă, contra acelora cari ar înlesni despuerea creditorilor legitimi. ¹⁾

160. — **Caracterele distinctive ale acțiunei Pauliane.** — Aci vom examina; 1) Dacă acțiunea Pauliană este reală, personală sau mixtă; 2) Care este obiectul acțiunei Pauliane. ²⁾

161. — I. Dacă acțiunea Pauliană este reală, personală sau mixtă — În privința caracterului acestei acțiuni sunt trei sisteme:

162. — *Primul sistem.* Acțiunea Pauliană este reală, căci ea are de scop de a face să reintre bunurile în patrimoniul debitorului și de a da creditorilor mijlocul de a fi plătiți asupra pretului acestor bunuri. Această opinie însă este izolată, precum ne spune Laurent, și nu o găsim de cât într'o decisiune a Curții de Amiens din 16 Martie 1893. ³⁾

163. — *Secundul sistem.* Acțiunea Pauliană este mixtă. Adică este personală-reală. Ea tinde a relua bunurile din mânele terțiului pesesor, însă are ca cauză fraudă debitorului; personală la începutul său, este reală în rezultatul ei; de unde consecuența că trebuie să o punem printre acțiunile mixte. Laurent dice că nu este de cât un singur autor care o califică de personală-reală (Larombière, Oblig. t. I, art. 1167, No. 75), și se ridică cu putere în contra teoriei care implică că un drept poate fi în acelaș timp real și personal, fiind un ce absurd. ⁴⁾

164. — *Terțiul sistem.* Acțiunea Pauliană este pur personală, fie în cazul când e vorba de drepturi imobiliare, fie cu atât mai mare cuvânt când e vorba de drepturi mobiliare. În adevăr, această acțiune nu poate fi reală, pentru motivul că acei ce o întentează de regulă sunt creditorii chirografari, și acești creditorii n'au nici un drept asupra lucrului, ei aū o acțiune contra persoanei. Acțiunea Pauliană e personală la începutul său. Este adevărat că se dă acțiunea pauliană și contra terțiilor cari aū tratat cu debitorul, dar regula este că el trebuie să fie complicele fraudei; și

(* A se vedea numărul precedent)

1) Al. Degré: *Dreptul* No. 9 și 10 din 1891.

2) Pandectes Franc. Repert. t. II, Act. Paul No. 4, pag. 84.

3) Laurent t. XVI, No. 483. — Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 6, pag. 84.

4) Laurent, t. XVI, No. 464. — Pand. Franc. Repert. t. II, Act. Paul. No. 7, pag. 84.

când ea este dată contra unui donatar de bună credință, aceasta este pentru că donatarul este parte într-un contract fraudulos. Fondată pe fraudă, acțiunea este personală în esența ei. Din punctul de vedere al unei vânzări mobiliare, acțiunea Pauliană este incontestabil personală. Aceiași decisiune trebuie să o adoptăm și când e vorba de o vânzare sau o donațiune imobiliară. În adevăr ea n'are de obiect de a face să declare pe creditorii proprietari ale bunurilor reclamate, ci numai a anula un act care în mod fraudulos a desputat pe debitor de proprietatea sa, de a face ca bunul înstrăinat să poată fi urmărit, și de a asigura plata creditorilor. Ei, nu exercită această acțiune de cât pentru ca, prin acest mijloc debrut, să fie plătiți. Și această plată fiind din natura sa mobilă acțiunea prin care o obține este necesarmente mobilă. Acest argument este absolut decisiv. ¹⁾

165. — II. Care este obiectul acțiunii Pauliane. — Cu alte cuvinte, la ce tinde acțiunea Pauliană? Este ea o acțiune în nulitate sau numai o acțiune revocatorie pusă în concurența creanței reclamantului? Sunt două sisteme:

166. — Primul sistem. După această opinie, admisă de autori și jurisconsulți savanți și cu autoritate ca Aubry et Rau (t. IV, § 313, pag. 142 — Demolombe contr. et oblig. t. III, No. 245—247. — Al. Degré, *Dreptul* No. 9 și 10 din 1891) această acțiune n'are alt scop de cât reparatiunea prejudiciului cauzat prin actul fraudulos creditorului reclamant, care nu este admis a cere nulitatea acestui act în interesul tuturilor creditorilor debitorului. „Acțiunea Pauliană, dice Al. Degré, nu este o acțiune în nulitate cum cred unii. „Actul viclean rămâne valabil între părți; el se revocă numai până în concurența creanței reclamantului (arg. art. 699, cod. civ.). De unde consecuența, că regula: *resoluto jure dantis, resolvitur jus accipientis*, n'are ce căuta în materie de acțiune Pauliană. Cu toată revocarea actului primului aquisition, secundul dobânditor cu titlu oneros, nu are a se teme de evicțiune, dacă nu este *fraudis particeps*.” ²⁾

167. — Secundul sistem. Acțiunea Pauliană este o adevărată acțiune în nulitate care tinde a nimici actul viclean nu numai față cu reclamantul dar încă și față cu toți creditorii. Ea este o acțiune în nulitate, dar de o nulitate specială, care printr-o ficțiune juridică, n'are efect de cât față cu creditorii și nu exercită nici o influență asupra raporturilor dintre creditorii și terții cari au profitat din actul viclean. Pe lângă Duranton (t. X, No. 754), Toullier (t. IV, pag. 312), Marcadé (art. 1165 No. 6); Boileux (t. IV, pag. 429) cari admit implicit această soluțiune, Laurent care tratează acestiunea, o demonstrează prin tradițiune și prin textele codicelui civil. Vechiul drept frances admitea același principiu, după cum se dovedește prin titlul de *acțiune revocatorie*, pe care vechii jurisconsulți francezi au dat acțiunii Pauliane. Dacă codul ar fi inovat ceva în această materie, s'ar găsi vr'o urmă, fie în texte, fie în lucrări preparatorii. Or, nu se găsește nimic. Mai mult încă, articolele franceze 271 ³⁾ și 622, 788 (Rom. 622, 699), vorbesc expres de *acte anulate*, iar articolele 882 și 1167 (Rom. 785, 975) dic că creditorii pot *ataca* actele făcute de debitor în fraudă lor; se *atacă* un act pentru al nimici, pentru al anula. ⁴⁾

168. — Cine poate exercita acțiunea Pauliană. — Acțiunea Pauliană este un drept care aparține creditorului în numele său personal dice art. 975 c. c. După cum am văzut spre diferență de acțiunea dată de art. 974 c. civ. în care creditorul lucrează în virtutea unui mandat legal în numele debitorului său; în ipoteza acțiunii Pauliane propriu zisă, debitorul din contră, a alienat dreptul său, dar acest act fiind pătat de fraudă și cauzând un prejudiciu creditorilor, aceștia l'atacă în numele lor personal. ¹⁾

169. — De unde consecința: că debitorul n'ar putea în nici un cas să atace actul său, el este în privința sa inatacabil în virtutea maximei, *nemo auditur propriam turpitudinem alegans*

Altă consecință: că fie-care creditor în parte poate intenta această acțiune fără să fie necesitate ca toți colectiv să o exercite. Ar fi și chiar imposibil aceasta, căci creditorii sunt necunoscuți unii altora. ²⁾

Altă consecință: inadmisibilitatea reprezentantului debitorului de a exercita acțiunea Pauliană. Dacă debitorul nu este admis la exercițiul unui asemenea drept, este logic și juridic a dice că și cel ce l'represintă nu o poate face. Ast fel s'a judecat că curatorul unei moșteniri vacante nu poate ataca actele făcute de *decius* în fraudă creditorilor săi, căci s'a dis că art. 975 (fr. 1167) nu acordă acțiunea de cât creditorilor lezați; curatorul care n'are altă misiune de cât a administra averea vacantă, de a exercita și urmări drepturile celui pe care l'represintă, n'are evident calitate de a ataca actele făcute de defunct, prin mijlocul acțiunii Pauliane. Asemenea și administratorul provisoriu al bunurilor debitorului absent nu are acest drept. ³⁾

170. — Condițiunile esențiale pentru exercițiul acțiunii pauliane. — Sunt 3 condițiuni indispensabile pentru exercițiul acestei acțiuni și anume:

1. Prejudiciul.

2. Anterioritatea creanței în raport cu actul atacat.

3. Intenția frauduloasă din partea debitorului și complicitatea sau comerțul fraudulos al terțiilor cu debitorul cu care a contractat.

171. — 1. Prejudiciul. Dacă nu este prejudiciu, nu poate fi acordată nici acțiunea; nu este acțiune fără interes. Ori care ar fi intențiunea care a presidat la facerea unui act juridic, dacă nu s'a diminuat patrimoniul debitorului sau mai rămâne valori îndestulătoare pentru plata creditorilor, aceștia nu sunt primiți a l'ataca. Ast-fel s'a judecat: un ban-her în Franța, mărită pe fiica sa dându-i dotă 100.000 fr. în luna Aprilie. În Septembrie este declarat falit, și în August este fixată data încetării plăților. Dota a fost menținută ca valabilă, pentru motivul că ea n'a fost cauza insolabilității, care n'a urmat de cât din cauza pierderilor în urmă ⁴⁾.

O condițiune necesară pentru intentarea acțiunii Pauliane, relativă la prejudiciu este că creditorul să stabilească insolabilitatea debitorului în momentul când intență acțiunea. Căci dacă posterior formării actului, or care ar fi fost intenția și consecuențele lui, debitorul a ajuns a avea avere, pentru ce am mai turbura pe terțiul posesor, care nu datorește nimic creditorilor, și am lăsa nesupărat pe debitor, care le datorește și care este în stare să i satisfacă. Cu mai mult cuvânt trebuie să decidem ast fel, când terțiul ar oferi să desintereseze pe creditorii. Atunci prejudiciul

1) Laurent, t. XVI, No. 464. — Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 8, 9 și 10, pag. 84.

2) Al. Degré: *Dreptul* No. 8 și 9 din 1891. — Pand. Fr. Rep. t. II, Act. Paul. No. 11, pag. 84.

3) Acest art. nu există în codicele nostru civil.

4) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 12, 13 și 14, pag. 84. — Laurent t. XVI, No. 483.

1) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 15 și 16, pag. 85.

2) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 17, pag. 85. — Laurent t. XVI, No. 456.

3) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul. No. 31 și 32, pag. 86.

4) Pand. Fr. Rep. t. II, Act. Paul. No. 36, 38, 39 pag. 88.

este reparat, și dreptul de acțiune se stinge. — *Prejudiciul actual* este dar o condițiune necesară pentru admisibilitatea acțiunii Pauliană. De aci rezultă în favoarea terțiului, ale cărui titluri se atacă, un drept de discuțiune a bunurilor debitorului analogă cu aceea pe care o stabilește art. 1662 (fr. 2021) în profitul cautiune. Deci, dacă reclamantul nu probează insolabilitatea debitorului, terțiul scapă printr-o excepțiune peremptorie, de consecințele acțiunii în rescisiune dirijată contra sa, afară numai de cazul când debitorul este în stare de faliment sau deconfitură stabilită prin documentele din dosar¹⁾.

Însă nu este tot d'acum necesar să căutăm dacă debitorul este sau nu solvabil, atunci când sunt circumstanțe în cari fraudă este evidentă. Ast-fel de exemplu: s'a judecat de Curtea de Casație francesă, că un debitor care posedă bunuri în Franța și în Spania, vânzând bunurile sale din Franța, de și valoarea bunurilor din Spania depășea pasivul său, totuși vânzarea n'avusese de scop de cât să fraudeze pe creditorii cari să temeau de încetinirea procedurilor spaniole, trebuie pedepsit, admitând acțiunea Pauliană, ca singurul mijloc de a evita creditorilor cheltuielile prea mari inseparabile de un proces în streinătate; și de și este Laurent (t. XVI No. 437) singurul care combate această decisiune, totuși trebuie admisă nu ca o decisiune dată într-o speță, ci că creditorul nu trebuie într'un asemenea cas să discute averea debitorului situată în străinătate, precum nici bunurile litigioase²⁾.

(Va urma).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Inalta Curte de Casație, secția I

Audiența de la 23 Noembrie 1893

PREȘEDENȚIA D-lui CH. PHERECHIDE, CONSILIER

Olga Gheorghiu Budu cu Căpitan Ion Vasilescu

Recurs. — Act de paupertate. — Când trebuie depus actul de paupertate. — (Art. 22 și 30, legea timbrului).

1) *Cererea de recurs în Casație va fi nulă și neavenită de nu va fi însoțită de plata unei taxe speciale sau în cas de scăpătăciune de un certificat de paupertate, făcut în condițiunile art. 30 al. 2 din legea timbrului, dat anume pentru recursul în Casație, și depus odată cu cererea în Casație, sau cel mult în întru termenului de trei luni acordat de lege pentru recurs.*

2) *Este neadmisibil recursul în care actul de paupertate a fost depus peste termenul de trei luni.*

Decisiunea No. 367. — Respins ca neadmisibil recursul făcut de Olga Gheorghiu Budu contra decisiunii Curței de Apel Iași, secția II, No. 16 din 93 dată în proces cu Căpitan Ion Vasilescu.

Intimatul Căpitan Ion Vasilescu ridică incidentul de neadmisibilitate a recursului pe motiv că primul act de paupertate este alăturat în copie și special pentru Curtea de Apel, iar cel-alt act este depus peste termen.

1) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul., No. 40, 41 și 43, pag. 89.

2) Pand. Franc. Rep. t. II, Act. Paul., No. 48, 49, pag. 89; — Al. Degré, *Dreptul*, No. 9 și 10 din 1891.

Recurenta prin d. avocat P. Borș ceru respingerea incidentului întru cât starea materială a sa nu s'a schimbat

D-nu procuror, Ciru Oeconomu, conchide la respingerea incidentului.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului de neadmisibilitate a recursului invocat de intimat.

Având în vedere că din combinațiunea art. 22 și 30 din legea timbrului, rezultă că cererea de recurs în Casație va fi nulă și neavenită, de nu va fi însoțită de plata unei taxe speciale sau în cas de scăpătăciune de un certificat de paupertate, făcut în condițiunile prescrise de art. 30 al. 2 din șa lege;

Că pe lângă aceasta certificatul de paupertate ca să fie valabil, urmăzează să fie relativ la instanța dinaintea căreia este pendinte procesul și să fie depus odată cu cererea în Casație, sau cel mult în întru termenului de trei luni, acordat de lege pentru recurs;

Considerând, în specie, că recurenta în lipsă de taxă a alăturat odată cu cererea de recurs o copie după un act de paupertate special numai pentru a apela contra sentinței tribunalului;

Considerând că certificatul de paupertate, prezentat în ziua de 22 Noembrie 1893, cu petiția înregistrată la No. 5705, de și este special pentru recursul de față, însă este depus peste termenul de trei luni prevădut de lege pentru recurs, de oare-ce după cum rezultă din dosar, decisiunea Curței de Apel a fost comunicată recurentei în ziua de 10 Martie 1893, iar actul de paupertate a fost depus tocmai la 22 Noembrie 1893;

Că, din acest punct de vedere recursul este neadmisibil.

Pentru aceste motive, Curtea admite incidentul și respinge recursul etc.

Audiența de la 10 Ianuarie 1894

PREȘEDENȚIA D-lui C. E. SCHINA, PRIM-PREȘEDINTE

Vasile Tulbure cu Primăria Comunei Oltenestii

Apel. — Contravențiune la legea și regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale. — Termenul în care trebuie judecat apelul contra proceselor verbale cari constată o contravențiune la sus șa lege și regulament. — (Art. 118) — Casare.

După art. 118 d'n regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, apelul contra desisiunei Primăriei trebuie să fie judecat în termen de opt zile de la primirea cererii de apel. — Cu toate astea apelul fixat a se judeca peste acest termen, trebuie să fie judecat, instanța judecătorească neputânduși declina competența de a-l judeca pe motiv că apelul s'a fixat peste termenul prevădut de sus citatul art. 118.

Decisiunea No. 1 din 94. — Casată cartea de judecată No. 400 din 93 a județului ocol. Huși, dată în procesul dintre Vasile Tulbure cu Primăria Comunei Oltenestii pentru contrabandă.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. n. consilier Tacu.

S'a ascultat d-nu C. Mille avocatul recurentului în dezvoltarea motivelor de casare în lipsa intimatedei Primării.

Curtea deliberând,

Asupra motivului invocat.

D-nu judecător a violat art. 118 din regulamentul

pentru constatarea și perceperea veniturilor comunale, și prin esces de putere a considerat obligațiunea impusă judecătorului de a soroci apelul peste 8 zile, ca fiindu-mi impus mie și a făcut din scuđarea acestui termen un fine de neprimire a apelului meu."

"D nu judecător a violat autoritatea lucrului judecat, de oare-ce precum constată însuși procesul verbal No. 1761 faptele ce cuprinde au mai fost odată judecate și găsite că nu formează contrabandă."

Având în vedere că din cartea de judecată atacată cu recurs se constată că apelul de și făcut în termen, însă judecarea lui fusese fixată peste termenul de opt zile, prevădute de art 118 din regulamentul pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale;

Că din momentul ce apelul fusese făcut în termen, judecătorul nu putea face alt-fel de cât să se pronunțe asupra aceluși apel, independent de termenul la care fusese fixată judecarea lui;

Că declinându-și competența, judecătorul a comis un esces de putere și deci motivul invocat este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea casează.

Curtea de Apel din București, secția I.

Audiența de la 20 Decembre 1893

PREȘEDENȚIA D-lui I. DUCA, CONSILIER

D-r. G. Panaitescu și alții cu I. Movilă și alții
(succesiunea Movilă)

Acte de stare civilă. — Dacă conținutul lor pot proba ceva și în afară de destinațiunea lor. — Dacă constatările lăaturalnice din aceste acte unite cu acte și fapte pot forma presupunțiuni pe cari justiția să se poată baza. — Filațiune. — Dacă sub Codul Caragea filațiunea se putea dovedi cu martori. — Dacă sub Codul Caragea proba testimonială era obligatorie sau facultativă pentru judecători. — Respingere.

1) *Actele stărei civile nu pot proba de cât faptele ce sunt menite a constata; ast-fel nu se poate determina epoca nașterii unei persoane din actul de naștere sau din actul de căsătorie al copilului său, aceste acte nefiind făcute anume pentru constatarea nașterii acelei persoane.*

2) *De și actele de stare civilă nu pot face o probă legală de cât despre faptele ce sunt chemate a constata, însă constatările lor lăaturalnice unite cu acte și fapte emenate de la părți pot forma presupunțiuni destul de forți și pe cari justiția să se poată baza.*

3) *Sub imperiul codului Caragea filațiunea se putea proba prin martori întru cât acel cod admitea în mod general și fără nici o distincțiune proba testimonială.*

4) *Proba cu martori era lăsată, sub codul Caragea, ca și în actualul cod civil în casurile în cari se admite un atare mod de probațiune, la suverana apreciere a judecătorilor; ast-fel instanțele judecătorești pot respinge o asemenea probă când cred că ori cari ar fi depunerile martorilor, acele depunerți nu le pot schimba convicțiunea făcută din actele și faptele prezentate de părți.*

Decisiunea No. 268 din 93. — Respinse ca nefundate apelurile făcute de G. Panaitescu, Gr. I. Ștefănescu, Dimitrie L. Niculescu, tutorele ficei

sale Elisabetha, precum și cele făcute de Ecaterina Ilescu, Elisabetha G. Constantinescu și Elena Rădulescu contra sentinței No. 427 din 92, dată de trib. Ilfov, secția I c. c. în procesul ce au cu I. Movilă și Alexandrina Luchianu pentru moștenirea def. C. G. Movilă.

S'a ascultat: D. P. Grădișteanu, avocatul apelantului dr. G. Panaitescu, d-nii C. C. Arion și G. Urlăteanu avocații d-lor Gr. I. Ștefănescu și L. Niculescu tutorele ficei sale Elisabetha, d-nii Boerescu, Sipsom și Corbescu avocații d-nelor Ecaterina Ilescu, Elisabetha G. Constantinescu, Elena Rădulescu, Alexandrina Luchianu și I. Movilă.

Ș'a ascultat și d. reprezentant al minist. public.

Curtea deliberând

Având în vedere apelurile făcute de Grigore G. Ștefănescu și Dimitrie L. Niculescu ca tutore al minoarei sale fice Elisabetha, de Ecaterina Ilescu, Elisabetha Constantinescu și Elena Rădulescu și de dr. G. Panaitescu toate contra sentinței trib. Ilfov secția I, No. 427 din 20 Oct. 1892.

Ascultând pe părți în conclusiunile lor orale și scrise precum și pe reprezentantele minist. public;

Având în vedere că din actele și conclusiunile părților se constată că încetând din viață Costantin Movilă, au cerut trimetarea în posesie pe averea rămasă de la acesta: 1) Ion I. Movilă și Alexandrina Luchian ca descendenți ai defunctului Ion Movilă fratele lui Costantin Movilă 2) Ecaterina Ilescu, Elisabetha Constantinescu și Elena Rădulescu ca fice ale defunctei Lucșița Niculicescu soră cu C. Movilă și 3) D-r. G. Panaitescu, Grigorie G. Ștefănescu și Elisabetha Dumitru L. Niculescu, reprezentată prin tutorele legal tatăl său Dimitrie L. Niculescu ca descendenți ai defunctei Marghioala Ștefănescu sora lui Costantin Movilă.

Că tribunalul prin sus arătată sentință a ordonat trimeterea în posesie a lui Ion I. Movilă, și Alexandrina Luchian pe a treia parte din averea lui de cujus, a Ecaterinei Ilescu, Elisabethei Constantinescu și Elenei Rădulescu pe o altă a treia parte și în fine a dr. G. Panaitescu pe cea a tă a treia parte; că Gr. G. Ștefănescu și Dumitru L. Niculescu ca tutore legal al ficei sale Elisabetha pentru că li s'a respins cererea de a fi și ei trimiși în posesie, Ecaterina Ilescu, Elisabetha Constantinescu și Elena Rădulescu pentru că s'a dispus trimeterea în posesie și a lui d-r. G. Panaitescu a cărui rudenie cu de cujus o contestă, și în fine acesta pentru că i s'a respins cererea de execuție provisorie, au făcut apel contra acestei sentințe.

În ceea ce privește apelul lui Gr. G. Ștefănescu și minorei Elisabetha Dumitru L. Niculescu;

Având în vedere că din sentința No. 61 din 25 Maiu 1837 a judecătoriei jud. Prahova și din petițiunea dată către D-nia și trecută în corpul acestei sentințe, a defunctei Anastasia Moviloaia, autoarea comună a părților în litigiu, adică muma defuncților Ion Movilă, Costantin Movilă, Luxița Niculicescu și Marghioala G. Ștefănescu, se constată că ficea sa Marghioala încetând din viață după vre-o doi ani de căsătorie cu Gheorghe Ștefănescu, a lăsat în urma sa numai o fată numită Marița.

Că asemenea din această sentință se constată că toată zestrea adusă de defuncta Marghioala la căsătoria sa cu G. Ștefănescu, a fost luată de sub administrația acestuia și dată obștei Epitropii cu îndatorire de a o administra și îngriji până la măritișul fetei Marița, ca una ce singură era din această căsătorie,

obligând pe tatăl de a o mai ajuta și cu din al său spre a se putea mărita potrivit cinstei sale; ori dacă din această căsătorie ar fi fost și un băiat, și a nume Ion Ștefănescu, autorul apelanților Gr. Ion Ștefănescu și Elisabeta D. L. Niculescu, de sigur că nici tribunalul n'ar fi prevăzut în sentința sa că din această căsătorie numai acest singur copil a rămas și, zestrea mamei lor Marghioala n'ar fi luat-o din mâna tatălui lor și dată numai Mariței la măritișul său, căci știut este că sub codul Caragea, sub care au luat naștere aceste fapte numai singuri băieții mosceniași iar fetele nu.

Considerând că actele stării civile nu pot proba de cât faptele ce sunt menite a constata; că așa fiind de și în actul de naștere a lui Gr. I. Ștefănescu se prevede că Ion Ștefănescu tatăl său ar fi în etate de 40 ani, și din actul de căsătorie al Elenei Ion Ștefănescu, mama apelantei Elisabeta D. L. Niculescu și fica lui Ion Ștefănescu, ar rezulta că acesta ar fi născut la 1827, adică înaintea Mariței Panaitescu, mama apelantului d-r G. Panaitescu, însă aceste acte nefiind făcute anume pentru constatarea nașterii lui Ion Ștefănescu nu pot face probă în justiție despre epoca nașterii acestuia.

Că însă dacă asemenea acte de stare civilă nu pot face o probă legală de cât despre faptele ce sunt chemate a constata însă constatările lor lăaturalnice unite cu acte și fapte emenate de la părți pot forma presupțiuni destul de forte și pe care ast fel justiția se poate baza; că ast fel dară faptul, că în actul de deces a lui Ion Ștefănescu, în care se vede trecută ca muma a sa Ana, unit cu declarațiunea făcută de chiar Ion Ștefănescu cu ocazia vîndărei unei vii succesorale că muma sa era Ana Bilciureascu, și cu taptul că apelantele Gr. Ion Ștefănescu a schimbat în extractul legalizat după actul de deces al tatălui său Ion Ștefănescu înscris în registru de morți sub No 35 din 1869 al comunei Gorganu din județul Muscel, adevăratul nume al mumei tatălui său, scriind în loc de Ana pe acela de Marghioala, în scop de a dovedi înaintea instanțelor judecătorești că aceasta fiind soră cu defunctul Const. Movilă, el ca nepot ar avea vocațiunea la succesiunea acestuia. fapt de care justiția la achitat numai pe motiv că acest fapt nu putea produce nici un prejudiciu, și toate aceste întărite și cu faptul că una din ramurile succesorale necontestate recunosc ca descendenți al Marghioalei G. Ștefănescu numai pe d-r G. Panaitescu, rezultă în mod indubitabil că Ion Ștefănescu autorul apelanților Gr. I. Ștefănescu din a doua căsătorie a sa cu Ana Bilciureascu, iar din prima căsătorie cu Marghioala Movilă. n'a avut ca descendente de cât pe Marița Panaitescu muma d-rului G. Panaitescu, și că ast-fel fiind acești apelanți n'au nici un drept a veni la succesiunea defunctului Constantin Movilă.

Considerând că codul Caragea, sub care a luat naștere faptele ce voisc a proba apelanții Gr. I. Ștefănescu și Elisabeta D. L. Niculescu, admitea în un mod general proba testimonială și fără nici o distincțiune așa că și filiațiunea se putea proba prin acest mod, însă atât cod. Caragea cât și cel actual, acolo unde admite acest gen de probațiune, lasă în mod virtual la suverana apreciere a judecătorilor utilitatea admiterii lui;

Că în specie, din sus arătatele fapte și acte prezentate chiar de apelanți rezultând nu numai presupțiuni ci probe suficiente și convingătoare că Ion Ștefănescu, autorul apelanților Gr. Ion Ștefănescu eșit din a doua căsătorie a acestuia cu Ana Bilciureascu, și că din prima sa căsătorie cu Marghioala Movilă n'a a-

vut de cât pe fata Marița Panaitescu muma d-rului G. Panaitescu, urmează că ori care ar fi deposițiunile martorilor ce s'ar produce nu pot aceste probe schimba convincțiunea justiției și mai cu seamă pe această cale a cererii de punere în posesie, unde totul să judecă sumar și de urgență;

Că așa fiind, admiterea probei testimoniale invocate urmează a se respinge ca inutilă.

În ceia ce privește apelul făcut de Ecaterina Iliescu, Elisabeta Constantinescu și Elena Rădulescu pentru motivele sus arătate, cu toate că în ședință nu s'a invocat proba testimonială prevădută în conclusiunile scrise și cele din sentința tribunalului pe care Curtea le adoptă în totul îl respinge ca ne fondat

În ceia ce privește apelul făcut de Dr. G. Panaitescu pe motiv că dînsul nu a mai fost susținut în instanță cată asemenea a se respinge.

Pentru aceste considerante, cu a căror redactare a fost însărcinat d. consilier M. Iulian.

Curtea respinge apelurile.

(ss) I. Duca, C. R. Manolescu, M. Iulian, Al. Costescu.

Curtea de Apel din București, secția II

Audiența de la 15 Decembrie 1893

PREȘEDENȚIA d-lui D. CUCULI, PREȘEDINTE

Ecaterina Vernescu cu N. I. Filipide și alții

Regim dotal. — Bunuri dotale — Dacă inalienabilitatea bunurilor dotale continuă și dupe desfacerea căsătoriei.

Inalienabilitatea prescrisă de lege pentru bunurile dotale trebuie să protegă acele bunuri chiar după desfacerea căsătoriei, în contra tuturilor obligațiunilor contractate în timpul când căsătoria esista, căci dacă aceste bunuri n'ar continua a fi inalienabile și după desfacerea căsătoriei, atunci s'ar întempla să se valideze o înstrăinare indirectă consimțită la o epocă — în timpul căsătoriei — când înstrăinarea directă era formal interzisă și s'ar resturna cu chipul acesta întreaga economie a regimului dotal.

Decisiunea No. 216 din 93. — Admis apelul făcut de Ecaterina Vernescu contra sentinței trib. Buzeu, No. 476 din 93 dată în procesul ce are cu N. I. Filipide, Casa de Depuneri și d. I. Cătușeanu pentru validare de poprire.

S'a ascultat d. Popovici Costi avocatul apelantei Ecaterina Vernescu în dezvoltarea motivelor de apel cerând reformarea sentinței apelată și anularea poprirei făcute

S'au ascultat și intimații N. I. Filipide și I. Cătușeanu personal și Casa de Depuneri prin d. avocat G. Marian.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Ecaterina Vernescu contra sentinței cu No. 476 din anul corent 1893 a trib. Buzeu, apel prin care tinde a se reforma și a se anula poprirea făcută de portăreii tribunalului Ilfov dupe cererea lui N. I. Filipide în mâna Casei de Depuneri și Consignațiunii pe suma de 5210 lei, cuprinsă în recipisa No. 4221 din anul 1893.

Ascultând pe avocatul apelantei în dezvoltarea motivelor de apel și pe intimat în combateri.

Având în vedere sentința apelată, actele și concluziunile scrise ale părților.

Având în vedere că apelanta și întemeiază apelul, pe motivul că suma poprită de către intimat fiind prețul imobilului său dotal, nu este susceptibil de urmărire.

Având în vedere că din actele exhibate și din desbaterile urmate se constată că apelanta în timpul căsătoriei sub regimul dotal, a contractat un împrumut de 5000 lei și ambii soți au fost condamnați prin sentința tribunalului Covurlui a plăti solidaricește această datorie creditorului N. Filipide în virtutea căreia sentințe s'a făcut poprirea ce face obiectul litigiului de față.

Considerând că dacă în drept obligațiunile contractate de femeie sub regimul dotal, sunt valabile, și dacă de altă parte desfacerea căsătoriei face să înceteze regimul matrimonial apoi de aci nu rezultă că aceste obligațiuni se pot executa asupra bunurilor dotale; inalienabilitatea prescrisă de lege, trebuie din potrivă să proteagă bunul dotal, chiar după desfacerea căsătoriei, în contra tuturor obligațiunilor contractate în timpul când ea esista, căci de s'ar admite contrariul, s'ar valida o înstrăinare indirectă consimțită la o epocă când înstrăinarea directă era formal interzisă și s'ar restitua cu chipul acesta întreaga economie a regimului dotal.

Având în vedere că suma poprită de către intimatul Filipide, s'a recunoscut de părți că este prețul imobilului dotal al apelantei.

Că dacă imobilul dotal este inalienabil, chiar când acest imobil s'a vândut, prețul lui nu pierde caracterul dotalității și prin urmare și acest preț nu se poate urmări.

Că așa fiind cererea apelantei este bine întemeiată și deci apelul său cată a se admite.

Pentru aceste motive, Curtea admite apelul, reformează sentința trib. și anulează poprirea făcută de portăreii din București etc.

(ss) D Cuculi, G. N. Bagdat și A. Eustațiu.

LISTELE ELECTORALE

În numărul trecut am promis să revenim asupra formalităților și termenelor în cari se fac contestațiunile și apelurile în materie electorală.

Atât contestațiunile înaintea consiliului comunal cât și apelul înaintea tribunalului și Curții de Casație se fac pe chărtiă liberă, nefiind supuse la nici un fel de taxă de timbru.

Termenele prevăzute în legea electorală pentru afișarea listelor, pentru reclamațiunile înaintea consiliului comunal și pentru apel înaintea tribunalului și înaintea Curții de Casație, fie prevăzute pe săptămâni, fie prevăzute pe zile, se socotesc pe zile libere, așa a decis Înalta Curte de Casație, și decisiunea sa cea mai recentă în astă privință este decisiunea electorală No. 36 din 9 Aprilie 1893, (Buletinul Curții de Casație pe 1893, partea I, pagina 387). Când termenul va expira într-o zi de Duminică sau sârbătoare, zice art.

140 din legea electorală, se va prelungi pentru cea d'antăi zi lucrătoare.

O dată aceste principii stabilite, să arătăm a nume zilele fixe până când se pot adresa anul acesta reclamațiunile la consiliul comunal, când începe și încetează dreptul pentru alegători de a face apel la tribunal și la Curtea de Casație, și când aceste instanțe judecătorești trebuie să înceapă judecarea acestor apeluri.

Listele electorale provisorii fiind afișate în prima Duminică după 15 Ianuarie, adică anul acesta în ziua de 16 Ianuarie, ele trebuiesc să rămână afișate *trei săptămâni*, timp în care cei nemulțumiți pot adresa reclamațiunile lor la consiliul comunal; acest termen expiră în ziua de 7 Februarie, *ora șase după amiază*, dupe care oră nu se mai primește nici un fel de reclamațiune la consiliul comunal. Trei zile după expirarea acestui termen de trei săptămâni, consiliul comunal publică listele definitive, adică *în ziua de 12 Februarie*. În cele d'antăi cinci zile ce urmează, alegătorii nemulțumiți, fie că vor fi reclamat și figurat sau nu dinaintea consiliului comunal, vor putea apela la tribunal; aceste cinci zile sunt: 14, 15, 16, 17 și 18 Februarie. În ziua de 19 Februarie tribunalul trebuie să afișeze pe ușa sa apelurile primite, arătând și ziua când fie-care va fi judecat, de oare-ce în această materie părțile nu se citează. Trei zile dupe astă afișare, adică la 24 Februarie, începe a curge termenul de 15 zile, în limitele căruia urmează a fi judecate toate aceste apeluri. În contra hotărârilor tribunalului, nemulțumiții pot face apel la Curtea de Casație în termen de 10 zile de la pronunțarea sentinței. În privința termenelor înaintea Curții de Casație, vom reveni în numărul viitor, când vom arăta și ce probe trebuiesc aduse de apelanți în susținerea apelurilor lor și cine este dator să facă proba în justiție în această materie.

INFORMAȚII

MIȘCARE ÎN MAGISTRATURĂ

D. G. Stoicescu actual prim-președinte al trib. Dolj, a fost înaintat membru al Curții de apel din Galați, în locul rămas vacant prin permutarea d-lui Sc. Popescu,

D. C. Niculescu actual președinte de secțiune la trib. Dolj, a fost înaintat prim-președinte al aceleiași tribunal.

D. Roman, actual președinte al trib. Vâlcea este permutat președinte de secțiune la trib. Dolj.

D. Fratoșiteanu, actual judecător de instrucțiune pe lângă trib. Ifov, este înaintat președinte al tribunalului Vâlcea.

D. Tâmpceanu, actual jude de ocol, este numit supleant pe lângă trib. Dolj, în locul d-lui Călinescu, înaintat.